

Starčkova zimska.

Pa sem slišal pesem,
pesem žalostno,
pel jo je star dedek,
pel jo je tako:

„Spet metuljčki beli,
snežci, rajajo;
v srcu pa mi temne
misli vstajajo.

Že je na Gorjance
padel beli sneg
in na Trško goro,
že vse vprekinvprek!

Oj, ti Trška gora,
oj, pozdravljena,
oj, vinograd solnčen,
bela zidanca!

Ali še kedaj bom
v tebi pesmi pel
v družbi starih znancev,
radosten, vesel?

Ker na glavo mojo
že je padel sneg:
srebrni lasje so
vsi že vprekinvprek...“

Bogumil Gorenjko.

Modri Matiček.

Napisal Fran Košir.

dova Kračarica de neke nedelje zjutraj svojemu sinčku edincu: „Precej si že star, velik si že, iti boš moral k maši.“

„Kam pa, mati?“

„Tja, kjer boš slišal zvoniti,“ odvrne Kračarica.

Naš Matiček se brzo malce umije, pražnje obleče, sname izza zaprašene police molek ter jo krene od hiše.

Spotoma ugleda na zelenem travniku žrebe, ki je kaj veselo skakucalo z zvončkom na vratu okolo svoje dobre mamice. Ne bodi predober, jo zavije modro Matičkova butica s pešpoti, pristopi k žrebetu, poklekne ter seže v žep po rožnem vencu. V istem trenutku pa udari poredno žrebče Matička tako nemilo v rebra, da je videl daleč tja v svetla, sveta nebesa.

Užaljen krevsa Matiček pravit domov materi, kako grdo, neusmiljeno grdo jo je izkupil. Kračarica okrega modrega sinčka, a drugo nedeljo ga odvede sama v cerkev k službi božji.

Siničke.

„Fuj, cicifuj,“
tri so siničke,
drobčkane ptičke,
mi priletele
davi na okno.

Pa sem jih vprašal:

„Oj, ve siničke,
drobčkane ptičke,
kaj pa da niste
s svojimi sestrami

ve poletele
tudi na jug?
Ej, da imel bi
jaz perutničke
kot ve, siničke,
precej bi zletel
doli na jug!“

„Fuj, cicifuj,
kaj bi letele
doli na jug,

ko je najlepše
tu v domovini,
dasi živimo
v revščini hudi,
fuj, cicifuj!“
Rekle so ptičke
pa odletele
tjakaj čez vrt...

Bogumil Gorenjko.